

JOMFRUEN

af Erik Bøgh.
(1853. Kasino.)

Allegretto.

Majoren.

Egen Melodi.

cresc.

I.

Frøkenen.

V. 2.

V. 3.

MAJOREN. To Viljer kan ej gjælde
 I et og samme Hus,
 Var her ej Enevalde,
 Blev Alting jo confus.
 Og ser Du ikke ideligt,
 Min Vilje gjælder kun?

FRØKENEN. Jo det er ubestrideligt,
 Naar blot Du vil som hun.

MAJOREN. Nej, hun er Tjenerinde,
 Det ved hun meget godt,
 Hun maa jo staa paa Plinde,
 Saasnart jeg vinker blot.
 Tilhører Hus og Hjem mig ej
 Er jeg ej Herre her?

FRØKENEN. Jo se blot den Forglemmigej
 Paa Tøffelspidser der!

Allegretto.

Mozart. („Figaros Bryllup.“)
cresc.

Jomfruen.

II.

p
Gødt, Hr. Ma - jor! Ap - pa - ren - cer - ne stil - ger. Jeg er for - nær - met, og

mærk, hvad jeg si - ger: *p* in - gen Par - don, før min Vil - li - e sker! jeg har en

from, men en fast Ka - rak - ter, ja! en fast Ka - rak - ter, ja! en fast Ka - rak - ter.

mf

De vil re - gje - re Hu - set, min Kjæ - re -

der hø - rer me - re *f* til, end De tror. Jeg kun for - maar det, *p* jeg kun for -

staar det. *f* Der - for De *p* naar det ej, Hr. Ma - jor, nej! nej! Hr. Ma - jor, nej!

nej, Hr. Ma - jor! *f* Tys, tys, *f* naa,

naa, *P* tys, tys, saa, saa, tys, tys, naa

tys. Stille, stille, stille, stille, stille, stil - let

Styr De - res Har - me, thi ved at lar - me, vin - der De ej - Nej;

Presto.

Lod - det er ka - stet, jeg vinder Sej - er, De har for ha - stet Dem ret, som De

plei - er; min er nu Ret - ten. og Ret - ten gi'r Magt, tag Dem i Agt! *f*

f Husk, naar vi stred, hvor *p* slet De kom fra det. *f* Husk, at jeg ved, hvor *p* dan De skal ha' det.

f Al-ting skal snart faa en an-den Ku-lør, naar jeg først sæt-ter mig i det Hu-mør. —

O, en Ku-lør! Jeg for-sik-krer Dem paa, at den skal bli-ve mær-ke graa.

Tempo I!

p Ja, Hr. Ma-jor, Ap-pa-ren-er-ne sti-ger, jeg er for-nær-met, og mærk, hvad jeg

sti-ger: In-gen Par-don, før min Vil-li-e sker, jeg har en from, men en

fast Ka-rak-ter, ja! en fast Ka-rak-ter, ja! en fast Ka-rak-ter *f*

Allegro.

Lieutenanten. Agnes.

Donizetti („L'elizire d'amore.")

III.

Frøken Agnes! Nej, hvad ser jeg! Har Du glemt, hvad Du har

Lieut.

Agnes.

lo - vet! Jeg har fej - let, og nu ber jeg om Par - don. Hvad har Du

Lieut.

vo - vet! Hvis det er et Vo - ve - styk - ke, er det nep - pe no - get

Agnes.

Lieut.

far - ligt. Nej, det gjæl - der blot vor Lyk - ke. Ih, men det er u - for -

Agnes *poco meno.*

Lieut.

a tempo.

klar - ligt. Skynd Dig blot at gaa Din Vej. Nej! slet saa let jeg skræm - mes ej. Agn. Husk de Lieut. Husk der

tap - pre - ste Dra - go - ner, som ej fryg - ted Ba - jo - net - ter og Ka - no - ner, har i fin - des ej Ku - jo - ner blandt hans Ma - je - stæts Dra - go - ner, vi er

Lieut.

Kamp mod A - ma - zo - ner, maat - tet flyg - te, som Ku - jo - ner. *cresc.*
 me - di - ge Per - so - ner, som tør trodse Ba - jo - net - ter og Ka no - ner. Det er

Agnes.

Tort, naar hort man maa flyg - te. Der - for svar: hvad har jeg at fryg - te? - Tys man kommer! skynd Dig -

Lieut.

Agnes.

skynd Dig den - ne Vej! Nu vel an da! Nej, nej, nej! { Det er for sent - det nyt - ter
 Det er fur sent - man naar - mer

ej, nu er her spær - ret - følg med mig - kom her - nej her - nej den - ne
 sig, nu er der spær - ret - ej, ej, ej! - men her - naa der - naa den - ne

Vej her - u - de kan Du skju - le Dig. *f*
 Vej - Du ser, hvor blindt jeg ly - der Dig. *ff*

Andantino.

Agnes.

Spohr., „Im Fliederbaum.“

IV.

p

V. 1. Ak nej — saa smuk, saa sød som han er dog
 V. 2. Maaske kan in — — — — gen An — den se den — ne

legato

1. Ingen, Ingen, In-gen fler! hans Li-ge ej jeg fin-de kan, i hvor-
 2. he-le, he-le, Her-lig-hed, maa-ske vil klo-ge Folk kun le ad min

1. hen, hvorhen, hvorhen jeg ser. Han er saa god, hans Sind saa blidt, han
 2. bliu-de, bliu-de Kjær-lig-hed. Men lad dem si-ge, hvad de vil, jeg

1. har et Mod saa kjækt og frit, og stolt — jeg tror han véd, der hor en
 2. sva-rer H — — ge glad dertil: En El — sker man ej fin — de kan, saa

1. Trolddem i hans Blik og Ord. *mf*
 2. smuk, saa god, saa sød som han. *pp*

Moderato.

Dinnesen.

Swabisk Sang. „Drunten im Unterland.“

V.

V.1. Ak, jeg be - der om Til gi - vel - se,
Agn. V.2. Hel - te - mod og Kraft og Man - dig - hed

1. bed - ste Frø - ken, men De maa gi - ve mig en kort Be - skri - vel - se
2. pry - der ham, skjendt Un - ger - svend, stor er haa - de hans For - stan - dig - hed

Agnes.

1. o - ver den - ne Her - re. Naa! Kan det for - nøj - e Dem, saa skal jeg føj - e Dem,
2. Di. Og hans Gal - skab Ag. Ja saa mænd! Sor - gen for - ja - ger han; al - drig for - sa - ger han,

1. men De kom - mer til at nøj - e Dem med et grun - me slet Por - træt.
2. thi hvor - daa det gaar saa ta - ger han Ver - den let og fro. Dinn. Jo jo!

V. 3.

AGNES. Elske ham er uundgaaeligt,
Han fortryller fluks Enhver,
Thi hans Blik er umodstaaeligt,
Som hans Tale... DINN. O, jeg her!
AGNES. Kort alle Dyder og
Fortrin ham pryder, DINN. Dog
Har han sagtens ogsaa Lyder og
Fejl... AGNES. Aa nej,
Det tror jeg ej.

V. 4.

DINN. Frøken, ak nu forestillede
De mig vist et Ideal,
Hvor mon man til dette Billede
Finder nogen Or'ginal.
Jeg kan ej mindes en
Saadan. AGNES. Den findes end!
DINN. Og han hedder... AGNES. Ikke Dinnesen—
Mere siger jeg
Dem ej.

Allegretto

Dinnesen.

Wennerberg. Glunterne.

VI.

p *tr* *dim.*

V.1. Ja, De har Ret, det vil væ-re for-
V.2. Tank en Fal- lit- hvil- ken gy- se- lig

1. han - det van - ske - ligt at bli - ve Jom - fru - en kvit.. Først er der Laa - net, og saa for det An - det:
2. Chan - ce, - nej, vi maa ta' det med Lem - pe og List, ei - lers... F. Aa ja, naar man staa'r paa Cre - pan - ce,

Forvalteren.

Dinn.

1. Saa har De og - saa gjort Cour paa Kre - dit. Ja - det er kje - de - ligt! og jeg vil
2. saa maa man spil - le for - sig - tigt. Dinn. Ja vist! her er For - sig - tig - hed net - op af

Forv.

1. re - de - ligt tilstaa: maa - ske det er gaa - et for vidt. Ja Død og Pi - ne! man maa
2. Vig - tig - hed. Forv. Hun er ja - loux, Din. Ja, saa det er en Gru. Forv. Naa, lad os læg - ge vo - re

1. ta' sig i Agt - men lad mig hø - re, hvad De da har gjort og sagt -
2. Ho - der i - blød, vi skal vel nar - re hen - de, det har in - gen Nød -
Dinn.

1. Dels ved sm - me Suk, og
Dinn. 2. Ak, ja raad mig - Gud vel.

1. dels ved sm - me Blik - ke, har jeg prø - vet hen - des Hjer - te at be - stik - ke, dels har jeg brugt Ord, hvor
2. sig - ne Dem i - fald der fin - des no - get Raad, men den - ne Sag ge - stal - ter sig saa mi - se - ra - helt,

Forv.

1. Aa hvad saa! er
2. Hør! om Gjel - den

1. i der kun - de lig - ge Et og An - det skjult, det næg - ter jeg just ik - ke. *legato*
2. at jeg sy - nes, Alt er tabt, min go - de, kjæ - re, bed - ste Hr. For - val - ter.

1. he - le Sa - gen ik - ke var - re, der til maat - te vel en Her - re nu - om - stun - der dog ha'
2. blev kla - re - ret først og frem - mest, slap De hen - de al - ler nem - mest - men hvordan - jo, det gaar

Forv.

1. Lov. Aa, Bag - ga - tel! er he - le Sa - gen ik - ke
2. an - Forv. Ja rig - tig! Gjel - den maa kla - re - res først og

Din. 1. Dels ved sm - me Suk og dels ved sm - me Blik - ke har jeg prø - vet hen - des
Din. 2. Ak, ja raad mig - Gud vel - sig - ne Dem! - i - fald der fin - des no - get Raad, men

1. var - re, der til maat - te vel en Her - re nu - om - stun - der dog ha'
2. frem - mest, det var al - ler nem - mest, og saa - dan kan det gaae

1. Hjer - te at be - stik - ke, dels har jeg brugt Ord, hvor - i der kun - de lig - ge Et og An - det skjult, det
2. den - ne Sag ge - stal - ter sig saa mi - se - ra - belt, at jeg sy - nes, Alt er tabt, min go - de, kjæ - re,

Forv.

1. Lov. Saa hæ - ver man
2. an. Jo ta' hen - de

Dinn.

1. næg - ter jeg just ik - ke. Hvis hun bli - ver vred, saa ved jeg Be - sted.
2. bed - ste Hr. For - val - ter. Det er fun - det? - Godt! lad mig hæ - re blot -

1. Kom - pag - ni - et, og En - hver faar sit. Og saa gaar jeg fal - lit! Og saa gaar han fal lit.
2. ba - re, saa er he - le Sa - gen klar. Ja man - ge Tak, min Får. { Ja man - ge Tak min Får.
Saa er jo Sa - gen klar. }

Begge.

Allegro. Majoren. Jomfruen. Maj. Fredm. Ep. (gammel Mentet.)

VII. *p* V.1. Hent mig U - ni - for - men! Den ny - - - e? Aa ja.
Jomf. V.2. Snart skal vi faa Sa - gen i Or - - den i - gjen,

1. Saa - dan en fuld - stæn - dig Af - bigt maa nød - ven - dig ske med Ec - clat. Ser De, lil - le
2. snart vi se ham dra - ge nok saa stolt til - ba - ge med hen - des Von. Jeg skal gjø - re

Forv.

1. Frø - ken, at Sej - ren blev vor. Mon jeg skul - de kjø - re? Ja, det bør De gjø - re. Ja - kob, spænd
2. Spø - gen be - kjendt i en Fart. Ryg - tes Fri - e - ri - et først, saa er Par - ti - et klapp - et og

Maj. Forv.

1. for! *mf* Skal jeg fa' Hatten? Ja! Hand - sker - ne og Kaar - den! Det er i sin Or - den,
2. klart. Nu jeg tror, vor Ma - jor fat - tes ik - ke me - re for at im - po - ne - re

Frøk. Maj. Forv.

1. at man først er grov og vi - ser Folk sin Dør, og si - den gi'er Dem fuld Hon - neur.
2. Hvem - som - helst - blot Sy - net af en sli - g Per - son er jo kom - plet Sa - tis - fac - tion.

FRØ. og FORV. Snart skal vi faa Sagen i Orden igjen

Snart er
Han her
Med hendes Ven,
Men vi maa ej røbe det. Hele for snart;
Alt maa
Først staa
Klappet og klart.
Nu jeg tror,
Vor Major
Fattes ikke mere
For at imponere
Hvem som helst - blot Synet af en sli - g Person
Er jo complet Satisfaction

MAJ. Snart skal jeg faa Sagen i Orden igjen,

Snart De ser
Fyren her
Hos os som Ven.
Naar jeg bar fortalt ham det Alt, vil han snart
Mig forstaa;
Det skal gaa
Ret i en Fart,
Og mit Ord
Som Major,
Og min Dragt med mere,
Det vil imponere -
Ja jeg synes, 'et Bessøg af min Person
Maa være ham Satisfaction.

Allegro.

„Jeg synger og danser.“
Dinnesen.

VIII.

leggiero. V. 1. Mit Hjer - te er

an - tændt af Kjær - lig - heds Gud, ak, tror De det ik - ke, saa med mi - ne Blik - ke, der

ser De, min Erø - ken, hvor Lu - en slaar ud, og se kun, hvor Bar - men sig hæ - ver ved

Var - men, den svul - mer, den stil - ger, den sprænges for - vist af Flam - men og Dam - pen til -

sidst, ja vist, den spræn - ges, den sprænges til - sidst.

V. 2.

Forgjæves, forgjæves jeg gjorde Forsøg
 At kæmpe mod Flammen —
 Det brændte Altsammen,
 Fornuft og Principer gik rent op i Røg,
 Ja neppe Forstanden
 Jeg frelste fra Branden
 Fortumlet, fortvivlet og sveden og svædt
 Den flygted, thi det blev den lidt
 For hedt,
 Ja det blev den meget for hedt.

V. 3.

Jeg skylder Dem meget — det ved jeg saa godt,
 Og derfor jeg bæver,
 Thi hvis De mig kræver,
 Mit brandlidte Hjerte bliver rent bankerot.
 Jeg ved det har været
 For slet assureret,
 Men tilgiv, jeg ber Dem, jeg svar Dem JOMER. O ti!
 Jeg tror Dem, min Tvivl er forbi,
 O ti!
 Min Modstand er ogsaa forbi.

Moderato. *p* Jomfruen.

„Ich und mein Fläschen.“
Agnes.

IX.

V. 1. Ja — som De ser — jeg har gjort, hvad jeg kunde. Og hvad De

gør — de, det gjør — de De godt. Jeg er til — freds, og skal In — gen mis —

an — de. Jeg ik — ke hel — ler. Det fat — te — des blot. Naar jeg da

rel — ser bort her fra, ved jeg med Vis — hed, at kun Til — freds — hed, Glæ — de og

Lyk — ke har kro — net mit Værk. Fine.

V. 2.

FORV. Tænk Dem engang, hvilket rørende Skue
Naar vi skal skilles. MAJ. De vil dog vel ej
Straks sige op, JOMF. Naar man kan blive Frue,
Hvem vil vel saa være Jomfru? DINN. Aa nej!

MAJ. Tro mig: De
Gjør et godt Parti,
Men De maa være
Mand, og regjere
Hu — et saa strængt og selvstændigt som jeg.

V. 3.

JOMF. Naadige Herskab! for Dem, som alene
Raader i Huset, jeg nu træder frem —
„Jomfruen“ ønskede gjerne at tjene
Halvaaret ud her paa Stedet hos Dem.

Hun gjør ej
Fordringer — ak nej,
Men jeg vil lige
Rent ud Dem sige:
Skifte i Utid — var siet ikke rart.